

MARIJIN

Nevtepeno poprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pčdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejtije ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirijezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Batrivno Srce

„Blažena si
med ženami“

Ednok je prišeo strahoviti sovražnik, Holofernes po imeni, nad izraelsko lüstvo, šteo je je vničiti i požreči. Človeške pomoči nej bilo nikše, tudi od niked je nej bilo čakati. Kar je stopila pobožna dovica Juditha, ki se je dugo postila, i gosp. Boga, ponizno prosila: „Daj o Gospod mojemi srci stanovitnost, da zaničujem sovražnika, daj mi moč, da ga vničim.“ (Jud. 9.) — I Bog je posluhno srčno molitev, dao njoj je moč, da je vničila načelnika sovražnikov i tak je rišila svoje lüstvo strašanske nevarnosti. — Na to so jo proslavljali poglavar izraelskoga lüstva, Ozija višji, dūhoven Joakim i vse lüstva: „Ti si slava Jeruzalema ti si cašt našega lüstva! Ar si se moško ravnala, in trdno bilo tvoje srce. Zato boš slavljena na vekomaj.“ (Jud. 15.) — Tū je Juditha očividno slavljena zavolo svojega srca, ar je bila batrivnoga srca.

Tūdi angeo Gabriel je pravo k Mariji tiste reči: „Blažena si med ženami“; tūdi pri Mariji se nanašajo te reči na srce; v svojem srci je bila pred vsemi ženami blagoslovljena od Boga; zavolo srca je bila proslavljena med ženami; pa s toga zroka kak Juditha. Tūdi Marijino srce je Bog blagoslovo pred vsemi njenoga spola s stanovitnostjov, močjov in spametjov proti njenim sovražnikom i sovražnike lüstva njenoga; tūdi Marija je slavljena, kak Juditha zavolo stanovitnoga i po batrivnoga srca.

Celo krčanstvo hvali i slavi Marijo že dvejezero let kak greha čisto i nevtepeno kak lelijo med trnjom. Zivela je med tistim svetom, od šteroga stoji pisano: „Svet je v hūdobiji“ i pa: „Vse, ka je na sveti je poželejne oči, poželejne mesa in žela na hūdo živlejne“. Pa vsi tej protivni i čednosti nasprotniki, neso nikaj opravili proti Mariji. Bog je v svoji lūbezni tak okrepčao njeno srce, da je šla skoz te brezbožni svet ne o s k r u n j e n a, kak je šla Juditha skoz tabora sovražnikov. I kak je Juditha premagala Holoferneša, tak je premagala Marija voditela hūdobni najme Šatana. Istina, ka nega nindri šteti v svetom pismi, ka bi šatan skūšnjavao Marijo; liki kak je napadno najsvetejšega človeka, Sina Božega, s skūšnjavami, lejko je misliti, da je tūdi vūpao Marijo. Ali pri njoj je nej dosegnō nikaj, kak tūdi svet nikaj nej dosegnō. Bog njoj je dao stanovitnost srca, da je premagala sovražnika i tak je Marija blagoslovljena, blažena med vsemi svojega spola zavolo ne oskrunjene svetosti.

Juditha je po svojem junaškon deli rešila lüstvo, zato so jo slavili in jo imenūvši: „Slava Jeruzalema, veselje Izraela, čast naroda“. Takšo slavo davle tūdi krčanstvo Mariji, ar ona je rešila krčanstvo nezračunokrat iz razni sil i nevol dūšni in telovni; zato jo imenūjemo „Pomočnica krščenikov“, „Marija vnogih zmag“, „Tolažnica žalostnih“, „Pribežališče grešnikov“. Sama sveta cerkev pravi i spevle: „Ti sama si zatrla vsa krivoverstva“. Ona dela i dosēgna, da njeno lüstvo,

katoličanska cērkev, ne prepadne v krivoverstvo, liki je vsigdar zmagovitno odvrne od sebe; da cerkev vsigdar čista ostane či gli štera vejčica spādne krej od nje. To kaže jasno, kelko lūbezni ma Marijino Srcē za cerkev Kristušovo. Mi pravimo k Mariji, kak višji duhovnik k Judithi: „Roka Gospodova te je okrepčala, ti si moško ravnala, zato boš blagoslovljena na vekomaj.“ Moč Marijinoga Srca se vsigdar kaže v zmāg sovražnikov, či n. pr. pripravii človeka, ki je v krivoj vōri eli v nevōri, tak daleč, da raztrga te verige i pristopi z sovražnoga tabora v družbo prave katoličanske cerkvi. Najlepše se nam pokaže ta moč, či Marijino Srce spremeni človeka, ki jo sovraži in preganja, v častivca i prijatela svojega; či jo človek; ki jo je prle preklinjo, zdaj hvali i slavi rekoč: „Blažena, blagoslovljena si med ženami.“ To nam svedoči pridoči

Zgled.

Bio je človek zmāloga varaša na Preisoskom; bio je protestant i friško je zgūbo ešče to malo vero, štero je meo. Po dovršenih šolaj je odišeo na Belgijsko, zajšeo je med slabe pajdaše, od njih se navči strašnoga sovraštva do kršćanske cerkvi. Sedem let je spisavao proti katoličanskoj vōri, vse si je prizadeo, da bi vničo moč kršćanskih dūhovnikov, ka bi koga na katoličansko vōro spravili. Najbole si je prizadevao, da bi zatro poštvanje Marije, to je prej malikovanje (bolvanstvo) i sirmak ne znao da mij samo Marijo častimo in se njoj samo preporačamo, pa je ne molimo; da bi Marijo bole onečastio, je začno svetoga

pisma riči obračati ali da je stem li nej nikaj dosegno, začao jo je ogrizavati i cilo preklinjati.

Ednok je šteo od vnoгих milosti, štere deli Srce Matere Bože vnoгим grešnikom v cerkvi „Marije zmag“ v Parizi. Brš se njemi zeme na novo sovrašstvo do cerkvi, i sklène iti zraven v Pariz, da bi z gučom, i s pisanjom napadno na lici mesta to malikovanje. Leta 1866. januara 7-moga je bio že v Parizi, ide včas i v cerkev Marije zmagoslávne, naše gospe. — Nikaj časa stoji pri vhódi; čemerje vse trepečejo v njem, gda vidi kelko lúdi ide v cerkev. Potem, ide i on, naravnost v kapelo Matere Bože, pregledúje, kakše lústvo je notri; čemeri ga, kda vidi telko mladih lúdi, lepi gospodičin, niednoga nepogleda, vse majo oči obrnjene na Marijo. Ništerne majo skuznatne oči, ništernim skuze tečejo po obrazi. Misli sam pri sebi: „Slepo malekivalstvo!“ Naednok začnejo moliti tistih navadni 10 Zdravi Marij za spreobrnejnje grešnikov. — Vidlo se njemi je, kak da bi čúo, ka za njega mólijo — tiha groza ga sprelatavje — sam neve kak — poklekne túdi on v zadnji réd, gléda Marijo v obraz — začne ga sram biti za volo svojih misli, štere je malo prle mislo i moli vse z drugimi vkúp. — I tisti trenutek sklène, da šče postati katoličanec, sprevido je, kak strašno se je moto do zdaj.

Od tistoga mao je nej meo več nikšega méra, sploy ga je nikaj vleklo v cerkev „Marije zmag“ vsaki den je molo pred oltarom Matere Bože. Milost boža ga premaga na vse znotrašnje protipostávlenje. Dao se je navčiti vere Kristušove — i se je leta 1866. febr. 12-toga spovedao na katoličansko vero. — Smileno Srce Marijino ga je dosipalo z novimi, obilnimi milosti. „Marija je delo začnola,“ je pravo, „Marija bo delo dokončala.“ I istina, stopo je v družbo Jezušovo in postao je jezuiti: in kak je prle Marijo odúrvávo, tak jo sledkar hvalo in slavo svojih vnoгих

predgaj. Tak je Mati Boža zatrla krivo vero, i nevero pri tom človeki i tak je postala túdi za toga človeka: Žena blažena, blagoslovljena med ženami.

Po Šmarnici: Prša F. K.

V prebito Srce Jezušovo!

„Srce Jezušovo, z spicov prebodjeno! Smiluj se nam!“ Tak molimo z Matercerkeviov v litanijah. Jezušovo prebito Srce z temi rečmi počastimó. Pa znate zakaj nas vodi Maticerkev v to rano?

Iz te rane se je levala največša ljubezen. Po smrti si da Jezus Srdce prebodnoti, naj dokaže, ka je pripraven znova mreti za nas. Z té rane je tekla voda i krv, voda sv. Krsta, štera nas sčisti poprijetnoga greha i krv, štera nas krepí pri sv. prečiščavanji i vseh svestvah.

Gda je Jezus dúšo pústo i se je njegovo Srce prebodnolo so se zgodile tri velike čúde po svedočbi sv. Pisma: 1) spokorilo se je špotljivo ljudstvo pod križom i prsi se biječ šlo domo; 2) neverni pogan Cassius, ki je prebodno Jezušovo Srce, je naednok postao vernik i glasno skričao pri toj odprtoj rani: Te človek je zaistino Sin boží i postao je sam túdi sledkar svetnik, mantrik: Sveti Longinus; 3) razbojniki desnómi so se nebesa odprla, tak veliko pokoro je delao i postao je tisti, ki si je z grehi zaslužio strašno križno smrt, svetnik, patron v smrt obsojenih sv. Dizmas.

Gda že, uboge zablodjene dúše, nemate nikam iti, idite z Marijov i sv. Jožefom v Jezušovo prebito Srce, tú je ešče pomoč, če je indri že vsa zgubljená.

Moje i tvoje.

Matere včíte vašo deco že v ranoj mladosti, da bodo znali razločevati, ka je njuvo i ka ne. Kak hitro vidite pri vašem deteti kaj, ka je ne njegovo, zvejte včas i, gde je to dobilo. Morete

zvedeti, če je dobilo po pravičnoj poti ali pa ne. Mala deca so namre kak mali komunisti, ki mislijo, da je vse skúpno in ščejo meti vse, ka se njim dopadne. I tú se začne za mater jako vážno delo, to je, da navči dete ka je njegovo in ka ne in da zato ne sme vzeti najmenjšo reč, štera je túja. Dokaže je dete malo, se ga lahko odvadi od kradnjenja, gda je pa že vekši, je pa že bole žmetno ali celo nemogoče. Pokažite deteti strašne nasledke te strasti, štera ga časno (tú na zemli) i vekivečno pogubi. Opomnite ga, da kradnjenje túdi na tom sveti ne prnese sreče, ar če ščemo, da nam bodo grehi odpúščeni, moremo nazaj dati vse. I tak nam ne ostane drugo kak sramota.

Naj vas pa nigdar ne zadržavle preveč velka ljubezen do deteta tista slepa ljubezen, štera deteti samo škodi i ga vniči. Edna mati je, v svojoj slepoj ljubezni do sina, ki je v šoli vkradno tentnik, to dejanje skrivala i dete ne kaštigala. Za par let je vkradno zlato vóro i mati je túdi zdaj mučala. Gda je postao malo vekši, je vzeo starišom veliko šumo penéz i se je tak delo, kak bi nikaj ne kriv bio. Nego štandarje so vgonili, što je vkradno. I glejte, ka napravi mati. — Sini pomaga, da vujde prek granice. Postao pa je razbojnik, velki tovaj in vlomilec, tak ka so se ga vsi bojali i nazadnje je prišo na vislice. Što njemi je k tomi pomogeo? Mati njegova.

Če pa dete vseedno kaj zeme, če njemi prav braniš, napravi, kak je napravila edna druga mati. Ta je svoje dete rada pústila k sosedi, k šoštari, ar je znala, da bo tam na varnom. Šoštar je meo na ednom malom stoli večkrat penéze. Ednok dečka poželenje zapela in zeme eden novi krajcar. Nego te krajcar njemi je delao nemirno vest, zato je ne mogeo več ostati pri sosedi in je šo domo. Nego doma je túdi ne bilo bolše. Krajcar ga je srbo in zato ga je vzeo z

žepa i je materi zlagao, da ga je najšeo pod sosedovov grškov. Mati pogledne sinčka v obraz in spoznala je da laže. Ide k sosedu i skoro pride nazaj s šibov v roki. — „Na to maš krajcar,“ pravi mati, „šteroga si pri sosedu vkradno, včasi ga nesi nazaj!“ Mali tatič je mogeo pred materjov, ki je mela šibo v roki, iti k sosedu in dati nazaj krajcar, gde ga je vzeo. Te lahko mislite kak ga je bilo sram. I ravno to britko zdravilo je bilo za njega dobro. Šče v poznejšij letaj je bio materi hvaležen, da ga je tak ostro kaštigala.

Ščete, da so vaša deca srečna, od vas je odvisno. Včite je že v ranoj mladosti spoznati, ka *moje i ka tvoje*, i da ne smejo vzeti najmenše reči brez dovoljenja, ka je ne njuvo. Povejte njim, da Bog prepovedava v sedmój božoj zapovedi: „Ne kradni.“ Če tak navčite vašo deco, bodo srečni tū na sveti, bole pa šče na ovom; vi pa bole rešene vnoge žalosti i sramote.

Bojan.

Cerkvene novice.

Na vōdāvanje M. Lista so darūvali v kronah: Horvat Ludovika, Püconci 2, z Beltinec: Balažic Ivan, Balažic Martin, Rožman Matjaš, Fujs Martin, Jona Marija, Jerič Gejta, Bakan Janoš, Vohar Ivan, Baligač Ana, Guman Marija, Olaj Jožef, Šipoš Štefan, Neubauer Kata, Grškovnjak Štefan, Ros Ivan, Smej Lenka, Klepec Jožef, Smodiš Štefan, Smodiš Matjaš, Berendiaš Martin, Filip Ivan, Glavač Štefan, Balažic Franc, Balažic Matjaša žena, Peterka Andraš, Šeruga Martin, Stajnar Martin, Zver Jožef po 4 K; dr. Kolarš Fr. okr. zdravnik, Ros Stefan, Sprager Marija po 20 K; ravnoteliko dao Ros Stefan tudi na podporo Novin, Fridrik Jožef, Ros Janoš, Zver Ivan, Škafar Stefan po 10 K; Olaj Jožef 8 K; Antolin Jožef, Ros Andraš, Knaus Edmund po 6 K; Pintarič Ivan, Vučko Matjaš Červek Miška, Kancer Marija, Kociper Ivan, Bernadi Ivan, Vöröš Janoš, Smiderl I. Ščap Ana, Sömen Mihal, Vohar Marija, Koter Marija, Vöröš Marija, Zver Andraš, Kolar Jožef po 2 K; Zenkovič Kata Hotiza 16, N. Bednja 2, Jakšič Ivan G. Bistrica 10, Cigüt Janoš Nedelica 2; z Bakovec: Kūhar

Franc 20, nafočniki 78; Lenarčič Ana G. Slaveči 10, Gaber Franc Srdica 3, Soštarec Stefan Sodišinci 20 K.

Pét-dvajstiletnico svojega mešništva, ali srebrno sv. mešo služijo te mesec vlč. g. Slepec Ivan, esp. pleb. i vikar Gornjega Prekmurja v Soboti. Vseh 25 let so preživel na ednom mestu, na svojem rojstnom mestu, v Soboti. Tū so bili samo kaplan, tū postali plebanoš, ešpereš i vikar. Lepa sobočka nova cerkev iz farotom vred je sad njihove gorečnosti. Pri tom velikanskom deli so ne samo z vodstvom pomagali, nego i z lepov šumov penez. Gorečnost za božo hižo i nemrtelnih dūš jim je tudi zdravje podkopala, ali dober Bog njim je povrno nazaj. Želimo njim ob pét-dvajstiletnici, naj najdejo popolno veselje nad zadovoljnostjom, blaženostjom i dūhovnim napredkom vseh v Prekmurji njim podvrženih dūš. Mi znamo, ka te če vidijo blažene, so i oni, i drugo si ne želejo. V tom deli i prizadevanji njim želimo: vno-ga leta, srečna leta, duga leta, živio! Vsem našim čitatelom jih pa zročimo v goreče molitve.

Priporočitev. V molitev se pri poročajo S. S. v prebito Srce Jezusovo za povrnjenje svojega oče. Več oseb: za stanovitnost. C. M. za dūhovnike.

Ne dobijo se odpustki na lauretanske litanije 1) če se samo ednok moli „Gospodne smiluj se; 2) če se na več naslovov (Sveta Marija, sveta Boga rodica, Sveta Devic Devica itd.) samo ednok zmoli: moli Boga za nas; i 3) če se samo ednok zmoli, agnec boži, ki odjēmlēš greha sveta.“ Ravno to valā, če se litanije popevajo. (Acta Apostolicae Sedis. An. XII. vol. XII. Romoe 2. jan. 1920. num. I. pag. 18. — O. Card. Giorgi, Poenitentianus Maior, die 21. m. Julut A. 1919). Poleg tē odredbe se v niednoj našoj prekmurskoj cerkvi ne dobijo odpustki na litanije, ar se vsepovsedi etak moli: Gospodne smiluj, Kristuš smiluj se, Kristuš sliši naš, Kristuš poslušni nas.

Moliti se etak more:

Dūhovnik ali štokoli ki naprej moli začne:

Gospodne smiluj se!

Kristuš smiluj se!

Gospodne smiluj se!

Ljudstvo pa etak more odgovarjati:

Gospodne smiluj se!

Kristuš smiluj se!

Gospodne smiluj se!

Nadale se že dobro moli povsod. Prvi „Gospodne“ ide Oči Bogi, drugi Svetomi Dūhi, na sredi je pa Kristuš, Sin boži. Z tem trojim zdi-

havanjom mi moramo počastiti sveto Trojstvo. To žele Maticerkv. če zato samo ednok pravimo „Gospodne smiluj se“ samo zgūbili odpustke, ar smo svetoga Trojstva ne imenūvali po želi Matereckv. Če se litanije popevajo je ešče več faling. Navadno se več naslovov Marjinih vzeme vkūp i na tē ednok popeva: moli Boga zanas ali kakši drugi odpevek. Agnec boži se tudi večkrat samo ednok popeva i trikrat pravi za njim: „odpusti nam, poslušni naš, smiluj se nam Gospodne.“ Niedno ne je prav. Vse se more moliti ali popevati, da odpustkov ne zgūbimo.

Dobro je pa takše popevanje, gda se lepo prle zmolijo vsi naslovi Marjini i se na vsakoga odgovori; moli Boga za nas i zatem se popeva kakši odpevek. To je prav.

Kak dobra deca Matereckv, se pogučite z svojimi dūhovnimi pastiri, ka te odsehmao po želi Matereckv molili i popepali vse litanije, da obilnih odpustkov, štere litanije vsem ponūjajo, ne zgūbite.

Novo mešo služili v Törnišči jun. 29. salezijanec g. Törnär Štefan. Blagoslovi jih Srce Jezusovo v tom zvišenom pozvaniji.

Dr. Mihael Napotnik, goreči lavantinski knezoškof so napisali lepo knjižico „Slavljenje blažene Ludovike Marijak in štirih blaženih devic mučenic.“ Pišite po njo v Čirilovo tiskarno v Maribor. — Na zamorske misijone je njihova pūšpekija poslala v Rim k sv. Oči 23 jezero koron za 1. 1921. Sv. Oča so se v lepom pismi zahvalili p. g. knezoškofi za plemeniti dar.

Sv. Ephraema (Efrema) velikoga častilca Marijinoga, ki je v Siriji živo pred 1500 leti, je Maticerkv odlikūvala z naslovom: *cerkveni doktor*.

Kak piše od rimskoga papo eden bivši protestantski pastor. Evangeličanski farov na Angleškom, steri so prestopili v katoličansko Matereckv, William Faber, imeniten pisatelj i pobožen goreči dūhovnik družbe sv. Filipa Nerija ali Oratorijancov v Londoni, v knigi katoličanec i njegov papa, sledeče lepe reči pišejo od namestnika Kristušovoga, od rimskoga papo: „Naj višji pastir (papa) je Jezusova tretja vidna navzočnost med nami, štera je višjega roda, globljega pomena, bole neposredne važnosti več zahtevajoče narave kak pa njegova navzočnost v siromakih i v deci. Papa je namestnik Jezusov na zemlji njemi pripadajo med vladari sveta vsa prava in oblast Jezusovoga svetoga človečanstva. Niedna krona ne more više stati kak njegova krona. Po božjem pravi ne more on nikoga podanik biti. Vsako

podrejenje je nasilje i preganjanje. On je monarha ravno po pomeni svoje časti, kajti med vsemi kraljih kraljev on stoji najbliže, On je vidna tenja, štero vrže nevidna glava Cerkve v svetom Svetstvi (Sakramenti.) Njegova čast je nastavljanje, štera iz ravnoiste globine božjega Srca i zviru, iz šteroga sveti sakrament in povišan je sirot pa dece svoj začetek izimajo. Ona je nasveščenje ravnoiste ljubezni, je izvedba ravnoistoga principa. Z kakšov skrbljivostjov, z kakšim spoštovanjem, z kakšov izvünrednov v vdanostjov moramo zato mi odgovarjati tak slavnoj milosti tak čudovitnoj ljubavi, kakša je ta, štero nam je naš najdražji zveličar v odebiranju v postavljanji svojega zemeljskega namestnika pokazao! Peter vsikdar živé, ar 33 leta zmerom naprej tečejo. Tidve pravici spadata vküp. Papa je za nas v celom našem življenji tisto, kaj je sveti sakrament za nas v našoj celoj molbi. Skrivnost njegovega namesništva je v rodi s krivnostjov svetoga Sakramenta. Obe skrivnosti sta edna v drugo spleteni. Sklep, šteri se iz vsega toga mora narediti, je najvažnejšega pomena. Pa ne je menjši kak té, da srčna vdanost do pape tvori bistveni del cele krščanske pobožnosti.

Mladina glej, kak te ljubi Jezuš!

Pa kde ešče?

Poznate evangelium odspake? Večna dobrota i smiljenost, znate, ka vzeme na svoj jezik? Mlinski kamen, morsko globočino, peklenški ogenj i s temi se protitistim, ki zagrešijo... proti duhovnikom? Ne. — Protí starišom? — ne — nego proti tistim, ki se zagrešijo proti mladini, gda jo na koj slaboga včijo. Vidite kakša pazljiva ljubezen gori v Jezušovom Srci do vas mladina! — Na posebno ljubezen kaže to, če mi koga v svoja nároča vzememo. I v Jezušova božja naroča što je bio vzet? Morebit sv. Peter, glava Matere cerkvi? O ne, nego dečica, i čisti mladenec, sv. Janoš. Mladini sliši Gospodovo krilo. — Mrtvim žitek dati, oj kolika dobrota, oj kak velika, strahovita čüda je! I med tremi, štere evangelium omeni, ka so od mrtvih na žitek bobüjeni od Jezüsa, so vsi bili iz vrste mladine: naimski mladenec, Jairušova kčerka, i Lazar.

Gda Jezus slovesno ide v Jeruzalem, da začne najsvetejše delo, naše odrešenje, što ga slavi najbolje, što je dobo dovoljenje, njemi Hosanna kričati, veje pred njega metati, ga sprevajati? *Deca*. I gda njemi to farizeji na oči vržejo, zagovori to rekoč: če nede deca kričala, de kamenje kričalo.

Pa svoj najdragši kinč, svojo sladko mater komi je zroč, gda je vmirao? Mladenci, Janoš. Dühovnik je namestnik Jezušov, delati mora kak on. Mladina je roj, je setev, je cepika i njeni rojar, kmet, gredár je po božem velenji dühovnik. Če moli, prosi, kara, naj te roj med, ta setev zrnje, ta cepika mladine sad obrodi v obilnosti, njemi to zamerite? Večino svestv je Jezuš nastavo za mladino, večino svoji let prežive zato dühovnik samo za njo. I če 20, 30, 40 pa še večih let trüdi ne prinesejo pri tebi mladina drugo, kak ka tvoj roj ščrvivi tvojo vlat poje, met tvój sad se pa vsi vlje vu večini, ne zameri, mesto Jezüsa te ljübi i zato joče kak on pri tvojoj potrtoj lelji. Mladina, što te ljübi? Jezusi dühovnik, bogaj jiva, bogaj jiva, bogaj jiva!

Ali ti tüdi máš mater?

Eden indijski misijonar nam pripovedavle:

— Čarnosüknjec, — mi je pravo eden starec, ki je bio ešče poganske vere — ti si nam pravo, ka verniki na ovom kraji morja molijo za nas. Ali ti znaš, gde mi smo?

— Zakaj pa jaz to ne bi znao? Mogeó sam znati, da sam prišeo k vam, ka bi vas obiskao.

— Te si se pa ti tüdi po velkom morji pelao?

— Ja, moji dragi, jaz sam se zavolo vas pelao po velkom morji. Mislo sam si etak: Jaz bom mogeo dosta pretrpeti; nego jaz ščem lüdi, ki to ne vejo, navčiti, ka bodo molili Boga. Tak sam si jaz mislo, gda sam zapüsto svojo domovino, pa mi

je moja dobra mati s skuznatimi očmi podala roko, gda sam se ločo od nje.

Gda sam spregovoro ime mati, se jih je med poslušavci već oglasilo:

— Tak, te pa ti tüdi máš mater? Pa šče ona žive! Se drži na ovom kraji velkoga morja! Ona se je jokala, ti si jo pa zapüsto!... Te pa ti svoje matere ne lübiš?

— Nemrem vam povedati, kak jako jaz lüdim svojo mater; jaz njo bole lüdim kak samoga sebe; nego zavolo Boga lüdim jaz vaše düše ešče bole.

Zatem sam vzeo razpetje v roke pa sam njim, začno razlagati, kelko je stalo Sinü božega odrešenje edne same düše, pa sam nazadnje dostavo: — Jaz svoje matere na tom sveti već ne bom vido, nego v nebesaj bova se znova vidila, pa bo se ona jako veselila, či jaz vas tá pripelam.

Vsi nazoči Indijci so na nato izjavili, ka ščejo postati kršćenice. Jaz sam je podevčo v verskih resnicaj pa sam je nas-kori tüdi okrsto. Tak so postali kršćenice.

Kniga lübezni.

Sv. Dominik je tak lepo znao predgati, ka ga je lüdstvo od vseh krajov hodilo poslušat. Pitati so ga, s kakše knige se vči tak lepo predgati, on pa odgovori: „Iz knige lübezni, to je, iz svetoga Razpetja. Iz te knige jasno čitam Jezusovo lübezen do nas in tüdi neizmerno številó naših grehov, zato se moj jezik tak prosto gible.“

Bože oko.

Slavni vučenjak Linneo si je na steno svoje sobe napisao te reči v latinskem jeziki: Živite pošteno, ar je Bog navzoči. Častilivi Don Bosko je na debelo dao natisnoti in obe-siti v vsakoj sobi svojih zavodov reči: Bog me vidi. Sv. Efreim je spreobrano ednoga grešnika s temi rečmi: „Nesrečen človek! pa kak ste vüпали razžaliti Boga v njegovoj navzočnosti?“